

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: 14Saz/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0923100251
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Roman Die
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2024:0923100251.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach, sudcom Mgr. Romanom Diem, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. X/X, D., prechodne bytom E. XX, B., povolenie na pobyt č. 865241, právne zastúpeného: JUDr. Ján Kišš, advokát so sídlom kancelárie Kocelova 9, 821 08 Bratislava, IČO: 31 782 124, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Sládkovičova 25, 974 05 Banská Bystrica, o správnej žalobe vo veci administratívneho vyhostenia na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-55-001/2023-SK zo dňa 13.06.2023, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-55-001/2023-SK zo dňa 13.06.2023 a rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Žilina č. PPZ-HCP-BB7-120-011/2023-AV zo dňa 04.04.2023, týkajúce sa žalobcu: A. B., cestovný doklad č. F..

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou správnu žalobou zo dňa 14.07.2023 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB2-55-001/2023-SK zo dňa 13.06.2023 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“) a rozhodnutia Oddelenia cudzineckej polície Žilina č. PPZ-HCP-BB7-120-011/2023-AV zo dňa 04.04.2023 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“).

II.
Administratívne konanie

2. Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Žilina (ďalej aj ako „správny orgán prvého stupňa“ alebo „prvostupňový správny orgán“) v rozhodnutí o administratívnom vyhostení číslo PPZ-HP-BB7-120-011/2023-AV zo dňa 04.04.2023 podľa § 82 ods. 2 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len ako „Zákon o pobyte cudzincov“) v spojení s § 77 ods. 1 tretej vety uvedeného zákona administratívne vyhostilo žalobcu na územie Ukrajiny. Zároveň mu podľa § 82 ods. 3 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov uložilo zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov na dobu jedného roka s tým, že podľa § 83 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov mu určilo povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky v lehote 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia. Podľa § 82 ods. 9 písm. d/ Zákona o pobyte cudzincov mu lehota zákazu vstupu začína plynúť uplynutím lehoty na vycestovanie určenej v rozhodnutí o administratívnom vyhostení.

3. V odôvodnení správny orgán prvého stupňa uviedol, že žalobca bol Okresným súdom v Žiline trestným rozkazom č. OT/58/2023 zo dňa 04.04.2023 uznaný za vinného zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, pričom trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 04.04.2023. Pred správnym orgánom bola so žalobcom dňa 04.04.2023 spísaná zápisnica podľa § 22 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „Správny poriadok“) v ktorej tento uviedol, že si je vedomý porušenia zákonov na území Slovenskej republiky. Na základe uvedeného správny orgán prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov. Pri svojom rozhodnutí administratívne vyhostiť žalobcu z územia Slovenskej republiky zohľadnil závažnosť porušenia príslušného zákona, ako aj okolnosti, za ktorých k porušeniu zákona došlo. Rovnako dodal, že v prípade žalobcu rozhodol o uložení zákazu vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov na dobu jedného roka na základe správnej úvahy o možnosti riešenia protiprávneho konania žalobcu. Na základe žiadosti žalobcu mu zároveň určil lehotu na vycestovanie 30 dní od vykonateľnosti rozhodnutia. Správny orgán prvého stupňa vyjadril presvedčenie, že určená lehota je postačujúca na zabezpečenie vycestovania žalobcu z územia Slovenskej republiky, s prihliadnutím na rodinné väzby a rodinných príbuzných. V prípade žalobcu prvostupňový správny orgán preskúmal existenciu prekážok administratívneho vyhostenia jednak podľa § 81 ods. 1 a 2 Zákona o pobyte cudzincov a jednak aj podľa čl. 3 a 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len ako „Dohovor“) a konštatoval, že nezistil dôvody brániace vyhosteniu žalobcu. Dodal, že pri svojom rozhodnutí zohľadnil vyjadrenia žalobcu obsiahnuté v zápisnici, že v domovskej krajine nie je prenasledovaný a v niektorých častiach Ukrajiny mu nič nehrozí. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel správny orgán prvého stupňa k záveru, že neboli zistené skutočnosti, ktoré by odôvodňovali rešpektovať súkromný a rodinný život žalobcu v zmysle článku 8 Dohovoru.

4. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal žalobca dňa 21.04.2023 odvolanie, v ktorom poukázal na nesprávnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia o administratívnom vyhostení, keďže neobsahovalo myšlienkové pochody, z ktorých by bolo zrejmé, akým spôsobom bol vyhodnotený dopad administratívneho vyhostenia na jeho rodinu.

III.

Napadnuté rozhodnutie

5. Žalovaný napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol. Osvojil si skutkový stav veci zistený prvostupňovým správnym orgánom, ako aj zistenia vyplývajúce z dokazovania. Mal za jasne preukázané, že ide o cudzinca, ktorý nerešpektoval zákony Slovenskej republiky a dopustil trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, keď viedol motorové vozidlo, bol zastavený a kontrolovaný a počas dychovej skúšky na zistenie alkoholu mu bola nameraná hodnota 1,81 promile alkoholu vo vydychovanom vzduchu, opakovanými dychovými skúškami mu bolo nameraných 1,83 resp. 1,85 promile alkoholu vo vydychovanom vzduchu. K námietke žalobcu, že okrem daného úmyselného trestného činu sa nedopustil iného trestného činu žalovaný uviedol, že je irelevantná. Už toto samotné protiprávne konanie považoval žalovaný za závažné a nebezpečné, keďže žalobca svojím nezodpovedným konaním v stave opitosti mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí alebo spôsobiť značnú škodu na majetku. Žalovaný upriamil pozornosť na vedecké poznatky lekárskej vedy podľa, ktorých je hodnota jedno promile alkoholu vo vydychovanom vzduchu hodnotou, ktorá predstavuje stav vylučujúci viesť motorové vozidlo. V tejto súvislosti zvýraznil, že žalobca túto hodnotu prekročil skoro dvojnásobne. Žalovaný mal za jednoznačne preukázané, že vzhľadom na namerané hodnoty alkoholu sa žalobca nedopustil iba bežného priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ale nebezpečného konania kvalifikovaného, ako úmyselný trestný čin, ktorý je zaradený medzi trestné činy všeobecne nebezpečné. V plnom rozsahu sa preto stotožnil s postupom správneho orgánu prvého stupňa, ktorý pristúpil k administratívne vyhosteniu žalobcu a k uloženiu zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky a všetkých členských štátov. Rovnako žalovaný poukázal na to, že prvostupňový správny orgán pristúpil k opatreniu, ktoré mu vyplýva z ustanovenia § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov. V súvislosti s námietkou žalobcu, že v súlade s predmetným ustanovením policajný útvar iba môže ale nemusí príslušníka tretej krajiny vyhostiť opätovne zdôraznil, že žalobca spáchal úmyselný trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý bol právoplatne odsúdený. V tejto súvislosti zdôraznil aj princíp legitímneho očakávania, v zmysle ktorého prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný postupovali obdobne, tak ako postupovali aj v skutkovo a právne podobných prípadoch, keď pristúpili k administratívne

vyhosteniu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí boli právoplatne odsúdení za úmyselný trestný čin. Žalovaný zastával názor, že nie je vo verejnom záujme aby bol na území Slovenskej republiky zachovaný pobytový status cudzincov, ktorí svojím konaním nedodržiavajú, resp. vážne ohrozujú verejný poriadok. V prípade žalobcu vyhodnotil žalovaný jeho konanie ako vážne porušenie zákonov Slovenskej republiky, čo jednoznačne dokazuje skutočnosť, že bol trestným rozkazom odsúdený za spáchanie úmyselného trestného činu. K odvolacej námietke žalobcu, že za spáchaný trestný čin mu už bol uložený trest žalovaný uviedol, že práve táto skutočnosť založila zákonný dôvod na konanie vo veci jeho administratívneho vyhostenia. Podotkol, že uložený trest je potrebné chápať ako sankciu za nezodpovedné a nebezpečné konanie žalobcu, pričom administratívne vyhostenie nie je ďalšia sankcia, ale predstavuje zákonné opatrenie štátu za účelom ochrany verejného poriadku. V plnom rozsahu sa žalovaný stotožnil aj s postupom správneho orgánu prvého stupňa, ktorý spolu s administratívnym vyhostením uložil žalobcovi zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov v najspodnejšiu hranicu uloženého opatrenia, t. j. na dobu 1 roka. Žalovaný zdôraznil, že správny orgán prvého stupňa zväzil všetky okolnosti pri rozhodovaní administratívne vyhostiť žalobcu a to aj z dôvodu, aby sa toto opatrenie neminulo účinku a zároveň, aby uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a všetkých členských štátov mal na žalobcu nielen nápravný, ale aj preventívny účinok. K tvrdeniu žalobcu, že do súčasnej doby na území Slovenskej republiky nespáchal žiadny iný trestný čin a svoj skutok ľutuje žalovaný uviedol, že zo strany správneho orgánu prvého stupňa nebolo možné postupovať iným zákonným spôsobom, nakoľko sa žalobca jednoznačne dopustil závažného protiprávneho konania. Stotožnil sa aj s postupom prvostupňového správneho orgánu, ktorý v konaní o administratívnom vyhostení žalobcu preskúmal aj existenciu prekážok jeho administratívneho vyhostenia v súlade s § 81 ods. 1 a 2 Zákona o pobyte cudzincov a skonštatoval, že nezistil prekážky administratívneho vyhostenia. Zistené skutočnosti boli potvrdené aj samotným vyjadrením žalobcu v zápisnici o podaní vysvetlenia, ktorý odpovedal, že na Ukrajine nie je prenasledovaný, nie je voči nemu vedené žiadne trestné stíhanie a napriek prebiehajúcemu vojnovému konfliktu sú niektoré časti Ukrajiny bezpečné a môže sa tam vrátiť. Za nedôvodnú žalovaný považoval aj námietku, že na Slovensku žije manželka a deti žalobcu a v tejto súvislosti uviedol, že rešpektovanie súkromného a rodinného života nie je právom absolútnym a je možné, na základe opodstatnených skutočností, do neho zasiahnuť a obmedziť ho. Poukázal na článok 8 ods. 2 Dohovoru, v zmysle ktorého nemôže štátny orgán do výkonu tohto práva zasahovať s výnimkou prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu, predchádzania nepokojom alebo účinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo na ochranu práv a slobôd iných. V tejto súvislosti žalovaný zvýraznil, že práve na podklade nezodpovedného a spoločensky nebezpečného konania žalobcu, ktoré vyústilo do spáchania úmyselného trestného činu, ktorým tento vážne a hrubo ohrozil verejný poriadok, resp. verejnú bezpečnosť Slovenskej republiky, bolo možné v súlade s Dohovorom do práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života zasiahnuť. K tvrdeniu žalobcu, že jeho rodina by tu zostala po jeho vyhostení sama žalovaný uviedol, že v zmysle ustanovenia § 131i ods. 7 Zákona o pobyte cudzincov, povinnosť ustanovená v § 83 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov vycestovať z územia Slovenskej republiky v lehote do tridsiatich dní neplatí a to až do odvolania krízovej situácie. Táto krízová situácia doposiaľ nebola odvolaná a žalobca sa tak môže na území Slovenskej republiky naďalej zdržiavať. K námietke žalobcu, že financuje svoju rodinu uviedol, že nie je jediným členom rodiny, ktorý ju financuje. Z kópie pracovnej zmluvy jeho manželky vyplýva, že táto je na Slovensku zamestnaná a poberá plat, čiže rodina nie je odkázaná výlučne na finančnú pomoc žalobcu. V tejto súvislosti žalovaný dodal, že na následky spôsobené úmyselnou trestnou činnosťou a na dopady na rodinný život mal žalobca myslieť pred spáchaním trestného činu, ktorého spáchaním mohol v stave opitosti zasiahnuť negatívnym spôsobom aj do životov iných, zodpovedných účastníkov cestnej premávky. V závere napadnutého rozhodnutia žalovaný uzavrel, že prvostupňový správny orgán zákonne a správne rozhodol administratívne vyhostiť žalobcu z územia Slovenskej republiky a to po zohľadnení závažnosti porušenia zákonných predpisov, dĺžky trvania protiprávneho konania, okolností, za ktorých k porušeniu zákona došlo ako aj s prihliadnutím na osobu žalobcu, jeho rodinu a súkromné pomery.

IV.

Správna žaloba

6. Voči napadnutému rozhodnutiu sa žalobca bránil podaním správnej žaloby na Správnom súde v Košiciach (ďalej aj ako "správny súd"). V podanej správne žalobe vyjadril nesúhlas s napadnutým rozhodnutím žalovaného, ako aj s prvostupňovým rozhodnutím. Mal za to, že žalovaný v napadnutom

rozhodnutí vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu možno odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považovať za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a rozpor so zisteným skutkovým stavom.

7. Žalobca pripustil, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Žilina zo dňa 04.04.2023, sp. zn. OT/58/2023 právoplatne odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený peňažný trest vo výške 700 eur a súčasne aj trest zákazu činnosti viesť akékoľvek motorové vozidlá vo výmere 24 mesiacov. Avšak s poukazom na ust. § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov, uviedol, že je zrejmé, že policajný orgán by nemal k vyhosteniu, z dôvodu spáchania úmyselného trestného činu, pristúpiť automaticky, ale až po dôkladnom zvážení každého jednotlivého prípadu s ohľadom na pomery účastníka konania a jeho rodiny. Poukázal na skutočnosť, že na území Slovenskej republiky sa zdržiava oprávnené už niekoľko rokov, počas ktorých sa živí poctivou prácou. V minulosti pracoval ako zamestnanec v spoločnosti SAU- DOR INTERIER, s.r.o. a v súčasnosti pracuje ako živnostník. Tvrdil, že počas niekoľkoročného legálneho pobytu na území Slovenskej republiky sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania a nebol nikdy súdne trestaný, s výnimkou predmetného trestného rozkazu. Ďalej uviedol, že na území Slovenskej republiky žije v usporiadanej rodine spolu so svojou manželkou a troma maloletými deťmi. Jeho manželka je na území Slovenskej republiky rovnako riadne zamestnaná. Svoje vyhostenie posúdil ako veľmi hrubý zásah do svojho práva a práva svojej rodiny na rešpektovanie súkromného a rodinného života garantovaného v čl. 8 ods. 1 Dohovoru. Uviedol, že alkoholické nápoje požíva len sporadicky. Poklesok za, ktorý bol odsúdený posúdil ako jednorázový „úlet“, za ktorý bol už riadne potrestaný. V žiadnom prípade nechcel zľahčovať závažnosť svojho protiprávneho konania ale podotkol, že prečin za ktorý bol odsúdený je trestným činom s najnižšou trestnou sadzbou v celom Trestnom zákone. V trestnom konaní mu bol stanovený peňažný trest vo výške 700 eur a preto mal za to, že ani súd a prokurátor nepovažovali jeho konanie vzhľadom na okolnosti prípadu za nejaké závažné. Peňažný trest uhradil a svoje konanie úprimne ľutuje. Nestotožnil sa s argumentáciou napadnutého rozhodnutia, v ktorom žalovaný jeho konanie kvalifikoval ako „ohrozenie verejnej bezpečnosti Slovenskej republiky“. Toto hodnotenie považoval za prehnané a účelové a videl v ňom úmysel žalovaného odôvodniť odklon od článku 8 ods. 1 Dohovoru a snahu „napasovať“ rozhodnutie na výnimky uvedené v čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Napadnuté rozhodnutie žalobca nepovažoval ani za logické. Poukázal na vojnový stav na Ukrajine, na základe ktorého bol na území Slovenskej republiky od 26.02.2022 vyhlásený krízový stav a vyslovil domnienku, že v súčasnom období nie sú predpoklady na jeho ukončenie, a teda ani na ukončenie krízového stavu na Slovensku. Žalobca nelogickosť rozhodnutia videl v skutočnosti, že sám žalovaný konštatoval, že zmysle ustanovenia § 131i ods. 7 Zákona o pobyte cudzincov nemá v čase krízovej situácie povinnosť vycestovať z územia Slovenskej republiky a podrobiť sa sankcii, ktorá mu bola napadnutým rozhodnutím udelená. A teda ak žalovaný kvalifikuje jeho konanie ako ohrozenia verejnej bezpečnosti Slovenskej republiky nemožno takúto sankciu považovať za logickú, ak k jej naplneniu by malo zrejme dôjsť v ďalekej budúcnosti. Žalobca ďalej uviedol, že v oblasti odkiaľ pochádza v súčasnosti prebiehajú bojové akcie a preto sa nemá kam vrátiť. Na Ukrajine nemá prácu a nemohol by zabezpečiť svoje životné potreby. S celou svojou rodinou žije dlhodobo na území Slovenskej republiky a má tu vybudované rodinné zázemie. V závere uviedol, že ak by bol nútený dodržať sankciu vyhostenia spolu so zákazom vstupu na územie Slovenskej republiky a územie všetkých štátov EÚ bolo by hrubo porušené jeho právo a právo jeho rodiny na rešpektovanie súkromného a rodinného života garantovaného Dohovorom.

V.

Vyjadrenia účastníkov konania

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 13.09.2023 žiadal správnu žalobu zamietnuť, pričom zotrval na právnej argumentácii obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí. Nad rámec dôvodov, o ktoré oprel svoje rozhodnutie uviedol, že nie je vo verejnom záujme, aby bol na území Slovenskej republiky zachovaný pobytový status cudzincov, ktorí svojím konaním nedodržiavajú resp. dokonca vážne ohrozujú verejný poriadok a závažné pravidlá správania ustanovené v legislatíve Slovenskej republiky. K žalobnej námietke ohľadne nelogickosti napadnutého rozhodnutia žalovaný uviedol, že žalobca sa mylne domnieva, že ustanovenie § 131i ods. 7 Zákona o pobyte cudzincov sa týka mimoriadnej situácie v súvislosti s hromadným prílevom cudzincov na územie Slovenskej republiky spôsobeným ozbrojeným konfliktom na Ukrajine. Na túto mimoriadnu situáciu zákonodarca reflektoval ustanovením § 131k Zákona o pobyte cudzincov pričom ustanovenie § 131i ods. 7 tohto zákona bolo prijaté súvislosti s krízovou situáciou COVID-19. Povinnosť vycestovať z územia Slovenskej

republiky v lehote určenej v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neplatí do odvolania krízovej situácii, pričom na základe verejne dostupných informácií možno predpokladať, že táto krízová situácia bude v dohľadnom čase odvolaná. V súvislosti s tvrdením o nezrozumiteľnosti, neprimeranej prísnosti, arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj o zásahu do základných práv a slobôd žalobcu, žalovaný opätovne zdôraznil, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so Zákonom o pobyte cudzincov, v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku a rozhodnutie bolo odôvodnené v dostatočnom rozsahu so správnou aplikáciou a vysvetlením jednotlivých ustanovení predmetných zákonov. V napadnutom rozhodnutí boli podľa názoru žalovaného poskytnuté odpovede na všetky otázky relevantné pre rozhodnutie so zachovaním logickej zhody medzi výrokom a odôvodnením rozhodnutia. Záverom žalovaný zdôraznil, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zásadou zákonnosti, s dôrazom na to, že vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, pričom pri rozhodovaní boli zohľadnené všetky okolnosti konkrétneho prípadu žalobcu.

9. Žalobca vo svojom vyjadrení zotrval na svojom tvrdení o neprimeranej prísnosti napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutie považoval za rozporné so zisteným skutkovým stavom. Opätovne uviedol, že hodnotenie jeho protiprávneho konania ako „hrubé a vážne ohrozenie verejného poriadku, resp. verejnej bezpečnosti“ nezohľadňuje skutkový stav veci. Poukázal na súčasný vojnový stav krajiny, z ktorej pochádza a s tým súvisiace vyhlásenia núdzového stavu a krízovej situácii na území Slovenskej republiky. Žalobca zotrval aj na svojom závere o nelogickosti uloženej sankcie a to s poukazom na ustanovenie § 131i ods. 7 Zákona o pobyte cudzincov. Záverom opätovne poukázal na osobné, rodinné a pracovné pomery a uviedol, že svoj postih považuje za veľmi hrubý zásah do svojho práva, ako aj do práva svojej rodiny na rešpektovanie súkromného a rodinného života, garantovaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

VI.

Konanie pred správnym súdom

10. Správny súd v konaní podľa § 231 a nasl. zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len ako „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“), preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu a dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná.

11. Na základe uvedeného, keďže správny súd nezistil žiadny z dôvodov, pre ktorý by bolo v predmetnej veci nevyhnutné nariadiť pojednávanie v zmysle § 107 ods. 1 písm. a/ až e/ SSP, rozhodol v predmetnej veci bez nariadenia pojednávania (§ 107 ods. 2 SSP) postupom podľa § 137 ods. 4 SSP, na základe ktorého bolo v zákonnej lehote dňa 15.03.2024 oznámené na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Správneho súdu v Košiciach, že rozsudok v tejto veci bude verejne vyhlásený dňa 27.03.2024 o 09.00 hod. v jeho pojednávacej miestnosti č. P1. Keďže boli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z ust. § 137 ods. 3 veta druhá SSP, správny súd vyhlásil rozsudok dňa 27.03.2024 vyvesením jeho skráteneho písomného vyhotovenia bez odôvodnenia na úradnej tabuli správneho súdu. Uvedeným rozsudkom správny súd zrušil rozhodnutie žalovaného Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica č. PPZ-HCP-BB2-55-001/2023-SK zo dňa 13.06.2023 a rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Žilina č. PPZ-HCP-BB7-120-011/2023-AV zo dňa 04.04.2023, týkajúce sa žalobcu: A. B., cestovný doklad č. F. a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

VII.

Právne východiská

12. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 6 ods. 2 písm. d/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia.

14. Podľa § 231 SSP, žalobca sa môže správnu žalobou domáhať preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia týkajúceho sa administratívneho vyhostenia vydaného podľa osobitného predpisu.

15. Podľa § 134 ods. 2 písm. c/ SSP, správny súd nie je viazaný rozsahmi a dôvodmi žaloby, ak ide o vec podľa § 6 ods. 2 písm. d/.

16. Podľa § 206 ods. 3 SSP, správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

17. Podľa § 206 ods. 6 SSP, Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

18. Podľa § 241 SSP, ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby, rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného. Vo výroku uvedie označenie žalovaného, číslo a deň zrušeného rozhodnutia alebo opatrenia, meno a priezvisko žalobcu, číslo jeho cestovného pasu alebo iného dokladu totožnosti.

19. Podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP, správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov.

20. Podľa § 191 ods. 3 písm. a/ SSP, ak správny súd zrušuje napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie žalovaného, v závislosti od okolností môže na návrh žalobcu súčasne zrušiť aj rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nižšieho stupňa, ktoré mu predchádzalo.

21. Podľa § 77 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie podľa § 83 ods. 2.

22. Podľa § 82 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak
a/ neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu, alebo sa úmyselne vyhne, alebo sa odmietne podrobiť hraničnej kontrole pri prekročení vonkajšej hranice,
b/ má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

23. Podľa § 82 ods. 2 prvých troch písmen Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak
a/ predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok,
b/ ohrozuje bezpečnosť štátu, verejný poriadok alebo verejné zdravie,
c/ bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia.

24. Podľa § 20 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov, prechodný pobyt oprávňuje štátneho príslušníka tretej krajiny zdržiavať sa, vycestovať a opätovne vstupovať na územie Slovenskej republiky v čase, na aký mu bol policajným útvarom udelený.

25. Podľa § 125 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar, ktorý posudzuje ohrozenie verejného poriadku pri postupe podľa § 15 ods. 2, § 16 ods. 8 písm. b), § 16 ods. 9 druhej vety, § 33 ods. 6 písm. b), ods. 5, § 34 ods. 12, § 36 ods. 1 písm. b), § 39 ods. 1 písm. c), § 41 ods. 1 písm. d), § 48 ods. 2 písm. b), § 50 ods. 1 písm. a), § 58 ods. 1 písm. b), § 59 ods. 12 písm. b), § 61 ods. 1 písm. b), § 81

ods. 3, § 82 ods. 2 písm. a) a b), § 83 ods. 2 písm. c), ods. 5, 6 alebo § 104 ods. 4 písm. e), posúdi mieru ohrozenia verejného poriadku vyplývajúcu z konania štátneho príslušníka tretej krajiny a z jeho závažnosti alebo vyplývajúcu z nebezpečenstva hroziaceho od štátneho príslušníka tretej krajiny a ak by dôsledky postupu podľa týchto ustanovení boli zjavne neprimerané dôvodom ohrozenia verejného poriadku, tieto ustanovenia policajný útvar nepoužije.

26. Podľa § 2 ods. 1 písm. m/ Zákona o pobyte cudzincov, na účely tohto zákona sa rozumie ohrozením verejného poriadku porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa základných ľudských práv a slobôd, ochrany maloletých a iných zraniteľných osôb alebo opakované porušovanie záujmu chráneného zákonom týkajúceho sa riadneho výkonu verejnej správy, životného prostredia, verejného poriadku alebo občianskeho spolunažívania.

27. Podľa § 83 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov, policajný útvar môže skrátiť čas zákazu vstupu podľa § 82 ods. 3 alebo administratívne nevyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je zraniteľnou osobou alebo ktorý má udelený pobyt, ak by dôsledky postupu podľa § 82 ods. 1 a 2 boli neprimerané vzhľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny, dĺžku jeho pobytu, zdravotný stav, vek štátneho príslušníka tretej krajiny alebo väzby s krajinou pôvodu.

28. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú na to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

29. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

30. Podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydli a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajín predchádzania nepokojom a zločinom, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv slobôd iných.

31. Podľa čl. 12 ods. 1 Smernice Rady č. 2003/109/ES z 25.11.2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom (ďalej len ako „Smernica“), členské štáty môžu rozhodnúť o vyhostení osoby s dlhodobým pobytom, len ak predstavuje skutočnú a dostatočne vážnu hrozbu pre verejný poriadok alebo bezpečnosť štátu.

32. Podľa čl. 12 ods. 3 Smernice, pred prijatím rozhodnutia o vyhostení osoby s dlhodobým pobytom, členský štát zohľadní tieto faktory:

a/ dĺžku pobytu na jeho území;

b/ vek príslušnej osoby;

c/ dôsledky pre príslušnú osobu a členov rodiny;

d/ spojenie s krajinou pôvodu, alebo stratu spojenia s krajinou pôvodu.

VIII.

Právne posúdenie a závery správneho súdu

33. Správny súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobca bol dňa 04.04.2023 kontrolovaný hliadkou prvostupňového správneho orgánu pred Okresným súdom v Žiline. Pri kontrole predložil žalobca právoplatný trestný rozkaz sp. zn. OT/58/2023 zo dňa 04.04.2023, ktorým bol právoplatne odsúdený a uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa ustanovenia § 289 ods. 1 Trestného zákona, pričom mu nebol uložený trest vyhostenia. Z predmetného trestného rozkazu vyplýva, že žalobca dňa 02.04.2023 viedol pod vplyvom alkoholu osobné motorové vozidlo, pričom bol zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou. Počas kontroly sa žalobca podrobil dychovej skúške na zistenie alkoholu a bola mu nameraná hodnota 1,81 promile alkoholu vo vydychovanom vzduchu, opakovanými dychovými skúškami mu bolo nameraných 1,83, resp. 1,85 promile alkoholu vo vydychovanom vzduchu. Na základe takto zisteného skutkového stavu dospel

správny orgán k záveru, že žalobca svojím konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia, pretože bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia a súčasne nie sú dané prekážky administratívneho vyhostenia. V rámci odvolacieho konania si žalovaný osvojil skutkové zistenia prvostupňového správneho orgánu, ako aj zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a len zvýraznil, že na podklade nezodpovedného a spoločensky nebezpečného konania žalobcu, ktoré vyústilo do spáchania úmyselného trestného činu, žalobca vážne a hrubo ohrozil verejný poriadok, resp. verejnú bezpečnosť Slovenskej republiky, a tak bolo možné v súlade s Dohovorom zasiahnuť do práva na rešpektovanie jeho súkromného a rodinného života. Správny súd vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu tiež zistil, že žalobcovi bol pred spáchaním uvedeného trestného činu udelený prechodný pobyt na účel podnikania podľa § 21 ods. 1 písm. a/ Zákona o pobyte cudzincov.

34. Medzi účastníkmi konania bolo nesporným jednak to, že žalobca bol odsúdený za úmyselný trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a tiež to, že Zákon o pobyte cudzincov v takomto prípade dáva policajnému útvaru možnosť administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, v danom prípade žalobcu. Z obsahu správnej žaloby mal správny súd za to, že cieľom žalobcu bolo iniciovať súdny prieskum napadnutého rozhodnutia a posúdenie preskúmateľnosti tohto rozhodnutia, čo do dôvodov vzťahujúcich sa k voľnej úvahe orgánov verejnej správy pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov. V danom prípade podľa písmena c/ uvedeného ustanovenia, teda v prípade ak bol štátny príslušník tretej krajiny právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia.

35. Ustanovenie § 82 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov upravuje obligatórne prípady administratívneho vyhostenia, kedy je policajný útvar povinný vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny. Je tomu tak v prípadoch, kedy štátny príslušník tretej krajiny buď neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu, alebo sa úmyselne vyhol, alebo sa odmietol podrobiť hraničnej kontrole pri prekročení vonkajšej hranice alebo má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. V prípade splnenia podmienok uvedených v § 82 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov policajný útvar musí pristúpiť k administratívne vyhosteniu. Zákon o pobyte cudzincov v tomto prípade nedáva policajnému útvaru priestor na jeho uváženie, ako ani na mieru individuálneho posúdenia prípadu. V protiklade s vyššie uvedeným, Zákon o pobyte cudzincov v ust. § 82 ods. 2 dáva policajnému útvaru možnosť, nie povinnosť, v prípade splnenia jednej prípadne viacerých podmienok v ňom uvedených, administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny. To znamená, že policajný útvar môže, ale aj nemusí pristúpiť k administratívne vyhosteniu štátneho príslušníka tretej krajiny v prípade splnenia podmienok uvedených v ust. § 82 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov.

36. Ustanovenie § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov je koncipované pomerne všeobecne, kedy možnosť administratívneho vyhostenia vzťahuje na osobu akéhokoľvek štátneho príslušníka tretej krajiny bez ohľadu na to, akým typom oprávnenia na pobyt podľa Zákona o pobyte cudzincov (prechodný pobyt, trvalý pobyt, dlhodobý pobyt, tolerovaný pobyt) na území Slovenskej republiky daná osoba disponuje. Zákon tiež okrem požiadavky právoplatného odsúdenia za akýkoľvek úmyselný trestný čin, žiadnym spôsobom nešpecifikuje napr. závažnosť spáchaného trestného činu, uložený trest, trestnú sadzbu za spáchanie trestného činu a podobne. Takáto právna úprava dáva orgánu verejnej správy pomerne široký priestor na vlastnú úvahu pri rozhodovaní o tom, či štátneho príslušníka tretej krajiny administratívne vyhostí alebo nie. Správny súd má však za to, že tento široký priestor na vlastnú úvahu zakladá zároveň podstatne vyššie nároky na prijatie záveru v konkrétnej veci. Rovnako tak zakladá vyššie nároky na odôvodnenie týchto záverov v samotnom rozhodnutí o administratívnom vyhostení podľa § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov, ako len konštatovanie splnenia formálnych podmienok vyžadovaných zákonom.

37. Pokiaľ žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazuje na princíp legitímnych očakávaní, správny súd považuje na tomto mieste za nevyhnutné uviesť, že z prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že správny orgán reálne zohľadňoval len formálne splnenie podmienok, teda že žalobca je štátnym príslušníkom tretieho štátu, bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia. A hoci konštatoval, že zohľadnil závažnosť porušenia právnych predpisov, okolností, za ktorých došlo k porušeniu zákona, že neboli zistené skutočnosti odôvodňujúce aplikáciu čl. 8 Dohovoru, neuviedol akým spôsobom tieto kritériá zohľadnil. V napadnutom rozhodnutí žalovaný reagujúc na odvolacie námietky žalobcu dôvody opodstatnenosti administratívneho vyhostenia rozvinul, no ani v napadnutom rozhodnutí sa nenachádza zdôvodnenie aké úvahy vedú správne orgány pri tomto

type rozhodovania a aké kritériá vyhodnocujú v jednotlivých prípadoch za účelom prijatia rozhodnutia, či pristúpia k administratívne vyhosteniu. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia skôr vyplýva záver, že správne orgány v prípadoch štátnych príslušníkov tretích krajín právoplatne odsúdených za úmyselné trestné činy pristupujú k administratívne vyhosteniu vždy en bloc, bez ohľadu napr. na závažnosť spáchaného úmyselného trestného činu, za ktorý bol príslušník tretej krajiny právoplatne odsúdený, prípadne na jeho osobu a rodinné pomery. Uvedený postup podľa správneho súdu popiera zmysel ustanovenia § 82 ods. 2 Zákona o pobyte cudzincov, ktorý dáva správne orgány priestor na úvahu a zohľadnenie špecifik každého jednotlivého prípadu. V prípade, ak by bolo cieľom zákonodarcu, aby dochádzalo k administratívne vyhosteniu štátnych príslušníkov tretích krajín vždy ak bude niekto z nich právoplatne odsúdený za akýkoľvek úmyselný trestný čin a nebude mu uložený trest vyhostenia, uviedol by tento dôvod administratívneho vyhostenia ako obligatórny a zaradil by ho pod odsek 1 ustanovenia § 82 Zákona o pobyte cudzincov.

38. Správny súd má za to, že s ohľadom na vyššie zmienený široký priestor na voľnú úvahu správnych orgánov pri rozhodovaní o administratívne vyhostení podľa § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov, je v týchto prípadoch nevyhnutné vyhodnotenie každého prípadu individuálne tak vo vzťahu k závažnosti spáchaného úmyselného trestného činu, za ktorý bol príslušník tretej krajiny právoplatne odsúdený, tak k jeho osobe a rodinným pomerom. Správne orgány sa javí ako prirodzené, že úvahy a rozhodovanie správneho orgánu v prípade aplikácie ust. § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov môžu smerovať k rôznym záverom napr., ak v jednom prípade pôjde o právoplatné odsúdenie za úmyselný trestný čin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona, kde je trestná sadzba trestu odňatia slobody 15 až 20 rokov a v inom prípade napr. práve o ohrozenie pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, kde je trestná sadzba trestu odňatia slobody 0 až 1 rok.

39. Napriek tomu, že žalobca nie je osobou s dlhodobým pobytom na území Slovenskej republiky, ktorým (osobám s dlhodobým pobytom) Smernica poskytuje vyššiu mieru ochrany pred vyhostením, správny súd podporne k svojmu záveru o potrebe vyhodnocovania špecifik pri aplikácii ust. § 82 ods. 2 písm. c/ Zákona o pobyte cudzincov, poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veciach C-448/19 a C-636/16. Vo veci C-448/19 Súdny dvor Európskej únie rozhodnutím zo dňa 11.06.2020 vyslovil, že: „Článok 12 smernice Rady 2003/109/ES z 25. novembra 2003 o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, ktorá – tak ako ju vykladá vnútroštátna judikatúra s odkazom na smernicu Rady 2001/40/ES z 28. mája 2001 o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín –, stanovuje vyhostenie každého štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je držiteľom povolenia na dlhodobý pobyt, ktorý spáchal trestný čin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody v trvaní najmenej jedného roka, bez toho, aby bolo potrebné preskúmať, či tento štátny príslušník tretej krajiny predstavuje skutočné a dostatočne závažné ohrozenie verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti, a zohľadniť dĺžku jeho pobytu na území tohto členského štátu, jeho vek, dôsledky vyhostenia pre neho a jeho rodinných príslušníkov, ako aj jeho väzby s členským štátom pobytu alebo naopak neexistenciu väzieb s jeho štátom pôvodu.“ V uvedenom rozhodnutí Súdny dvor Európskej únie tiež s odkazom na rozsudok zo dňa 07.12.2017 vo veci C-636/16 López Pastuzano uviedol, že: „Z bodov 25 až 27 tohto rozsudku Súdneho dvora tak v podstate vyplýva, že článok 12 smernice 2003/109 bráni tomu, aby členský štát prijal rozhodnutie o vyhostení voči štátnemu príslušníkovi tretej krajiny s dlhodobým pobytom len na základe odsúdení v trestnom konaní, ktoré boli voči nemu vydané v minulosti, bez toho, aby sa určilo, či tento štátny príslušník tretej krajiny predstavuje skutočné a dostatočne závažné ohrozenie verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti tohto členského štátu, a bez toho, aby sa zohľadnili rôzne okolnosti vymenované v odseku 3 tohto článku, teda dĺžka jeho pobytu na území tohto členského štátu, jeho vek, dôsledky vyhostenia pre neho a jeho rodinných príslušníkov, ako aj jeho väzby s členským štátom pobytu alebo naopak neexistencia väzieb s jeho štátom pôvodu.“

40. Z ust. § 47 ods. 3 Správneho poriadku účastníkovi konania o administratívne vyhostení vyplýva právo na odôvodnenie rozhodnutia, z ktorého budú zrejmé v prvom rade dôvody, na základe ktorých bolo v jeho veci rozhodnuté, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania.

41. Ako už bolo uvedené, v napadnutom rozhodnutí žalovaný rozvinul dôvody opodstatnenosti administratívneho vyhostenia žalobcu, kedy poukazoval najmä na hodnoty množstva alkoholu

nameraného v dychu žalobcu, skutočnosť, že v danom prípade sa jedná trestný čin zaradený medzi všeobecne nebezpečné, že žalobca svojim konaním mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, alebo spôsobiť značnú škodu na majetku, že administratívne vyhostenie je zákonným opatrením, ktorým sa zamedzuje protiprávnemu konaniu zo strany cudzincov. Týmto spôsobom pristúpil žalovaný k vyhodnoteniu špecifik daného prípadu tak, ako túto potrebu správny súd načrtnol v bodoch 36 až 39 tohto rozsudku. Správny súd mal však z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia za to, že žalovaný primárne vyhodnocoval skutočnosti svedčiace v neprospech žalobcu a tie, ktoré by potenciálne po ich náležitom vyhodnotení mohli svedčiť v prospech žalobcu a prípadne doviesť správne orgány k postupu, na základe ktorého by nedošlo k administratívne vyhosteniu žalobcu, tie žiadnym spôsobom žalovaný nevyhodnotil, resp. vyhodnotil nedostatočne. Skutočnosti ako dĺžku oprávneného pobytu žalobcu na území Slovenskej republiky, pozitívne hodnotenie zamestnávateľa, žalovaný nevyhodnotil vôbec, skutočnosť, že malo ísť o prvé porušenie zákona žalobcom označil za irelevantné a vo vzťahu k čl. 8 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je upravené právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života uviedol, že toto právo nie je absolútne a do tohto práva možno podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru zasahovať ak je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme verejnej bezpečnosti Slovenskej republiky, ktorú žalobca svojim konaním hrubo ohrozil, na základe čoho identifikoval výnimku zo zákazu zasahovania do práva na súkromný a rodinný život.

42. Ako už bolo uvedené, podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru má každý právo na rešpektovanie rodinného a súkromného života. Dňa 22.09.2003 bola prijatá Smernica Rady 2003/86/ES o práve na zlúčenie rodiny, ktorej cieľom je stanoviť spoločné zákonné pravidlá týkajúce sa práva na zlúčenie rodiny. Jej zámerom je umožniť rodinným príslušníkom štátnych príslušníkov krajín mimo EÚ, ktorí sa oprávnené zdržiavajú na území EÚ, aby sa k nim mohli pripojiť v krajine EÚ, v ktorej sa zdržiavajú. Cieľom je chrániť rodinnú jednotku a uľahčiť integráciu štátnych príslušníkov nečlenských krajín. Zákon o pobyte cudzincov v ust. § 12 ods. 2 písm. g/, § 21 ods. 1 písm. f/, § 27 a ďalších pracuje so slovným spojením zlúčenie rodiny, v ust. § 36 ods. 2 a § 50 ods. 2 písm. a/ Zákon o pobyte cudzincov upravuje výnimky zo zrušenia prechodného pobytu a trvalého pobytu v prípade, ak by dôsledky zrušenia trvalého pobytu boli neprimerané dôvodu zrušenia trvalého pobytu, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny. Je nepochybné, že právne predpisy na viacerých úrovniach upravujú ochranu celistvosti rodiny a rodinného života ako takého. Zásah zo strany štátu do práva na súkromný a rodinný život je prípustný, avšak musí ísť o nevyhnutný záujem spoločnosti. Ak žalovaný dôvodil aplikáciu čl. 8 ods. 2 Dohovoru nevyhnutnosťou verejnej bezpečnosti Slovenskej republiky, bolo jeho povinnosťou nevyhnutnosť tohto záujmu adekvátne odôvodniť najmä vo vzťahu k verejnej bezpečnosti. Správny súd nemôže súhlasiť so snahou žalovaného zamieňať pojmy „verejný poriadok“ a „verejná bezpečnosť“. Ak by však aj správny súd pripustil určitý prienik medzi významom týchto pojmov, je potrebné poukázať jednak na definíciu ohrozenia verejného poriadku uvedenú v ust. 2 ods. 1 písm. m/ Zákona o pobyte cudzincov a to v spojitosti s ust. 125 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov, v ktorom je vyjadrená potreba vyhodnotenia ohrozenia verejného poriadku vyplývajúceho z konania štátneho príslušníka tretej krajiny a z jeho závažnosti a v prípade, ak by dôsledky postupu napr. podľa ust. 82 ods. 2 písm. b/ Zákona o pobyte cudzincov boli zjavne neprimerané dôvodom ohrozenia verejného poriadku, tieto ustanovenia policajný útvar nepoužije. Žalovaný žiadnym spôsobom bližšie neodôvodnil akým spôsobom dospel k záveru o ohrození verejnej bezpečnosti Slovenskej republiky konaním žalobcu v minulosti, či do budúcnosti a na základe čoho tak považoval zásah do práva žalobcu na rodinný a súkromný život za nevyhnutný.

43. Najpodstatnejšie pochybenie žalovaného, ktoré by aj samo o sebe zakladalo dôvod na zrušenie ako napadnutého rozhodnutia, tak prvostupňového rozhodnutia, správny súd vidí v nevyhodnotení možnosti administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má udelený pobyt, ak by dôsledky postupu podľa § 82 ods. 1 a 2 boli neprimerané vzhľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny, dĺžku jeho pobytu, zdravotný stav, vek štátneho príslušníka tretej krajiny alebo väzby s krajinou pôvodu podľa § 83 ods. 4 Zákona o pobyte cudzincov. Je nesporné, že žalobca mal podľa Povolenia na pobyt č. RE8735264, povolený prechodný pobyt na území Slovenskej republiky do 30.09.2024, v spojení so skutočnosťou, že má na území Slovenskej republiky manželku a tri maloleté deti, bolo povinnosťou správnych orgánov, aj v prípade splnenia podmienok na administratívne vyhostenie (ust. § 83 ods. 4 sa použije dokonca aj v prípade obligatórneho administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 1) skúmať primeranosť dôsledkov administratívneho vyhostenia vzhľadom na súkromný a rodinný život štátneho príslušníka tretej krajiny, dĺžku jeho pobytu, zdravotný stav, vek štátneho príslušníka tretej krajiny alebo väzby s krajinou pôvodu. Správne orgány túto možnosť žiadnym spôsobom nevyhodnotili, ani neuviedli dôvody svojho postupu, čo napadnuté rozhodnutie poznačilo

vadou nepreskúmateľnosti, ktorá je dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. d/ SSP.

44. S poukazom na vyššie uvedené závery, správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 241 SSP a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. d/ SSP za súčasného použitia § 191 ods. 3 SPP zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu.

45. O trovách konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 167 ods. 1 SSP, v zmysle, ktorého úspešnému žalobcovi priznal voči v konaní neúspešnému žalovanému nárok na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia tohto rozhodnutia. Zmeškanie uvedenej lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správny súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g) až i) SSP sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred správny súd (§ 440 ods. 1 a 2 SSP).

V kasačnej sťažnosti nemožno uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti (§ 441 SSP).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Kasačná sťažnosť nemá odkladný účinok, ak SSP neustanovuje inak (§ 446 ods. 1 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).